

Arrest

nr. 272 249 van 4 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2021 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat het beroep laattijdig werd ingesteld.

Het bestreden bevel werd genomen op 11 augustus 2021. Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing op dezelfde datum naar de advocaat van verzoeker werd verstuurd via een gewone brief. Het administratief dossier bevat een brief van 11 augustus 2021 waarin wordt medegedeeld aan de advocaat van verzoeker dat er een beslissing werd genomen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In deze brief wordt het bestreden bevel echter niet vermeld, wat geenszins betwist wordt door verweerder. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet dan ook niet in op welke manier deze brief verzoeker op de hoogte stelt van het feit dat ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Waar verzoeker betoogt dat hij pas op 20 januari 2022 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing, betoogt verweerder dat verzoeker reeds voor deze datum op de hoogte was van het bevel. Op 26 november diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 21 mei 2021 werd deze aanvraag geweigerd. Op dezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij arresten van 24 november 2021 met nummers 264.149 en 264.150. In voormelde arresten wordt vermeld dat er op 11 augustus 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd ten aanzien van verzoeker. De arresten van 24 november 2021 gelden volgens verweerder als feitelijke kennisname van de thans bestreden beslissing. Het feit dat het bestreden bevel niet volledig overhandigd werd ontslaat verzoeker volgens verweerder niet om, na het ontvangen van voormelde arresten, zich binnen een redelijke termijn nader te informeren over de beroepsmogelijkheden bij de Raad met inbegrip van de procedurevoorschriften. Verzoekers beroep dat werd ingediend op 15 februari 2022, tweeëneenhalve maand na het uitspreken van voormelde arresten, zou laattijdig zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State gaat de beroepstermijn pas in bij de kennisgeving van de motieven van de beslissing (RvS 8 maart 1993, nr. 42.154; RvS 17 juni 2004, nr. 132.571). Uit de nalezing van de arresten met nummers 264.149 en 264.150, blijkt dat het bestreden bevel slecht zijdelings vermeld wordt. De Raad ziet niet in op welke manier deze arresten verzoeker in staat stellen om kennis te nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van bestreden beslissing. De betekening van de voormelde arresten kan dan ook geenszins aanzien worden als een rechtsgeldige betekening van het bestreden bevel.

De Raad dient vast te stellen dat de bestreden beslissing pas op 20 januari 2022 rechtsgeldig betekend werd aan verzoeker. Het op 15 februari 2022 ingesteld beroep, werd ingesteld binnen de termijn van dertig dagen bepaald in artikel 39/7, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

De exceptie van laattijdigheid wordt dan ook verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"IN RECHTE

Op 11/08/2021 heeft de Belgische overheid een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Krachtens het artikel 7 eerste lid 1° van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. "

Ook indien er is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van het artikel 7 Vreemdelingenwet, mag geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten strijdig zijn met een hogere rechtsnorm, waaronder het artikel 8 en 3 EVRM

Schending van het artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht :

Het artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: "1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Er ligt een schending van het artikel 8 EVRM voor indien het bevel om het grondgebied te verlaten onevenredig is met het recht op een gezinsleven: "Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66). Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vast gesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107. (R.v. V.n r. 251 778 van 29 maart 2021).

Het bestaan van een gezinsleven:

In haar arrest Mokrani/ France van 15 juillet 2003, heeft het EHRM geoordeeld dat de relaties tussen volwassenen « ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux ».

Om na te gaan of er sprake is van bijzondere elementen van afhankelijkheid moet er rekening worden gehouden met onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid en de bijzondere banden tussen de betrokkenen (RVV, nr. 196353, 08/12/2017).

Terzake is het EHRM van oordeel dat er wel sprake is van een gezinsleven tussen een meerderjarige zoon en zijn ouders van zodra het vaststaat dat de betrokken zoon nog geen gezinsleven heeft gesticht en nog steeds inwoont bij zijn ouders: « 4L La Cour constate que l'arrêté d'expulsion a été pris le 11 juin 1990 et exécuté le 9 juillet suivant. C'est à cette date qu'il convient de se placer pour examiner la question de savoir si le requérant avait une vie privée et familiale au sens de l'article 8 de la Convention (art. 8). M. Bouche Ikia était alors célibataire et sans enfant puisqu'il n'a fondé sa propre famille que postérieurement à l'arrêté d'expulsion, consolidant ainsi ses attaches familiales en France. A l'époque, il vivait toujours au sein de sa famille d'origine et résidait, depuis l'âge de deux ans, sur le territoire français où se trouvait l'essentiel de ses attaches privées et familiales. A l'instar de la Commission, la Cour ne doute pas que l'expulsion du requérant, en 1990, s'analyse en une ingérence dans le droit de celui-ci au respect de sa vie privée et familiale. » EHRM, Boulchekia/FR (20/09/2011)

In casu verblijft verzoeker in België sinds 11 december 2008. Hij verblijft aldus op het Belgische grondgebied gedurende bijna 13 jaar, hetgeen een erg lange periode is.

Verzoeker is momenteel 33 jaar oud. Hij is nog steeds alleenstaande en heeft geen eigen kinderen noch gezin.

Verzoeker woont samen met zijn twee ouders, die wettig in België verblijven. Verzoeker heeft geen eigen middelen, maar is afhankelijk van derden.

Bovendien lijdt verzoeker aan ernstige psychiatrische problemen, waarvoor een langdurige opvolging vereist is.

Verzoeker maakt een medisch attest over, waaruit blijkt dat hij lijdt aan depressie en posttraumatische stress. Het attest bevestigt dat de aanwezigheid van de ouders vereist is om daadwerkelijk verzoeker te ondersteunen. Een scheiding van de ouders is dienvolgens een schending van het artikel 8 EVRM.

Er is bijgevolg sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in België.

4

Geen belangenafweging

Hoewel er sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele belangenafweging verricht. Bijgevolg is de bestreden beslissing manifest strijdig met het artikel 8 EVMR.

De bestreden beslissing is dienvolgens manifest strijdig met het artikel 8 EVMR."

4.2. In zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat er wel sprake is van een gezinsleven tussen een meerderjarige zoon en zijn ouders wanneer vaststaat dat de betrokken zoon nog geen gezinsleven heeft gesticht en nog steeds inwoont bij zijn ouders. De verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest *Boulchekia* van 20 september 2011. Verzoeker benadrukt dat hij sinds 11 december 2008 in België verblijft met een onderbreking tussen 2010 en 2014 en hij dus al dertien jaar op het Belgische grondgebied verblijft, wat erg lang is.

Verzoeker wijst erop dat dat hij 33 jaar oud is, alleenstaand is en geen kinderen noch een gezin heeft. Hij woont samen met zijn ouders die wettig in België verblijven, hij heeft geen eigen middelen aangezien hij geen verblijfsrecht heeft en hij is integraal afhankelijk van zijn ouders. Verzoeker betoogt dat de gezinssamenstelling dus wel degelijk wijst op bijzondere banden van afhankelijkheid.

Verder voert de verzoeker aan dat hij een medisch attest overmaakte waaruit blijkt dat hij lijdt aan een depressie en posttraumatische stress waarvoor langdurige opvolging vereist is en de aanwezigheid van zijn ouders noodzakelijk is. Een scheiding van zijn ouders zou volgens verzoekers derhalve een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Zoals verzoeker correct opmerkt, heeft het EHRM in het geval van jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht in verschillende gevallen aanvaard dat hun relatie met hun ouders of “*andere nauwe familieleden*” nog steeds als een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd (EHRM (Grote Kamer) 23 juni 2008, *Maslov*, § 62; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi*, § 26; EHRM 26 september 1997, *El Boujaïdi*, § 33; EHRM 29 januari 1997, *Bouchelkia*, § 41). Met andere woorden, bij jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben gesticht, wordt de eis van “*bijkomende elementen van afhankelijkheid*” niet meer specifiek gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ouders of “*andere nauwe familieleden*”.

Verzoeker wijst er tevens op dat hij lijdt aan ernstige psychische problemen, meer bepaald depressie en posttraumatische stress. Hij zou nood hebben aan langdurige opvolging en de aanwezigheid van zijn ouders is volgens hem noodzakelijk om hem daadwerkelijk te kunnen ondersteunen. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar een medisch verslag opgesteld door dokter R.H. op 1 september 2021. De Raad dient echter op te merken dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing. Verzoeker kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken. Volledigheidshalve dient de Raad tevens op te merken dat in het kader van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de arts-adviseur oordeelde dat de nodige opvolging en behandeling voor verzoekers medische problematiek beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst. Op basis van voormeld advies werd verzoekers aanvraag geweigerd op 11 augustus 2021. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing, waardoor deze definitief is. Er blijkt niet dat er in het kader van het onderhavig beroep in andersluidende zin geoordeeld dient te worden.

Verzoeker betwist daarenboven niet dat zijn ouders reeds sinds 2007 in België verblijven, terwijl hij pas begin 2009 naar België kwam. Evenmin betwist verzoeker dat hij in 2010 werd gerepatrieerd en hij pas in 2014 naar België terugkeerde. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, blijkt niet dat hij reeds dertien jaar op het grondgebied verblijft.

Gelet op bovenstaande elementen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te oordelen dat verzoeker in staat is om gescheiden te leven van zijn ouders. *In casu* blijkt niet dat de verzoeker, die thans 33 jaar oud is, als een jongvolwassene in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM moet worden beschouwd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT